

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del MIJ, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPTIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

POLÍTICA EXTRANJERA.

—¡Cuidado noya! ¡mira que 't tallarás!

CARTA DESCLOSA.

Sr. D. Joaquim López Puigcerver.

OLT Sr. mèu y duenyo: (Això de *duenyo* no li dich de bòbils bòbils, sinó en lo sentit recte y natural de la paraula, ja que per *duenyo* 'l tinch y 'l considero dels pochs ó molts céntims que 'm quedan al porta-monedas.)

Després de aquest petit paréntesis li confessaré ab tota franquesa que ab tot y coneixerlo molt de nom y hasta de fets, no he tingut mayá la satisfacció de tractarlo personalment, ni de véureli la fesomia. Vosté, al revés de un seu company de ministeri, 'l Sr. Alonso Martínez, es un home modest y reservat que desdenya obsequis públics y aparatosos. Sent tan ministre com ell, ó mes ministre qu' ell, ja que si no hi hagués Hisenda, no hi hauria sous, y sense sou, ningú voldria ser ministre, vosté no ha permés que se 'l obsequies ab cap banquete, ni ab una trista serenata, ni ab res, en fi, que pogués posar-lo en evidència.

Vingut aquí com á particular, com á particular se 'n torna. La seva senzillés ha arribat al extrem de que cada vegada que ha necessitat un carraje, ha pres un cotxe de lloguer, ni més ni menos que tots los mortals que no tenen possibles per mantenir cotxero y lacayo.

Ara bé, ¿cóm s' explica que sent una persona tan senzilla, tan asable, tan modesta y campetxana, llinga de ser com á ministre—y no s' ofenga que ab catalana franquesa, li digui lo que sento—una espècie de microbi, lo microbi de l'anemia, émul y rival de la terrible filoxera que devasta las nostres vinyas y ompla de desconsol als pobres pagesos que viuen de cultivarlas?

Vosté professa ideas libre-cambistas y seguint los rumbos de aquesta escola, va alimentar durant molt temps lo taranná de que cada país té la seva producció natural marcada y determinada, y qu' ella sola ha de bastarli pera viure regaladament cambiant las sobras sevàs ab las sobras dels demés païssos. En aquest concepte van arreglar lo mòn á la seva manera. Inglatera era l' encarregada de vestirnos; los Estats Units havian d' enviarnos blats; Fransa 'ls caprichos de la moda; Austria nobles; Alemania productes químichs y així successivament. Los espanyols estavam destinats á produhir ví y emborraxar lo mòn.

Y partint de aquest principi van concertarse 'ls tractats de comers.

¿Que las industrias havian de sufrirne? No hi fa res. ¿Que las fàbriques havian de plegar? Ferne sellers. ¿Que anavan á quedar mils y mils de traballadors sense feyna? Que agafin l'aixada y la podadora y 's posin á cultivar vinyas. Espanya ha de convertirse en una immensa vinya. Es la seva sort. Dèu va fer lo mòn perque 'ls libre-cambistas l' organissessin.

Y ipim, pam! ja està llest. ¡Qué bonich! ¡Qué fácil! Ara comensaré per Espanya la verdadera felicitat.

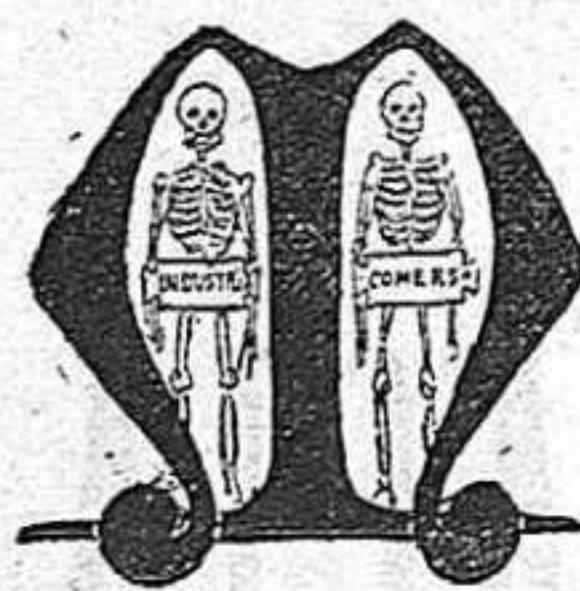
Han passat pochs anys y estém tocant ja los resultats de una organisió tan pasmosa. Lo ví espanyol, en sa majoria, se queda dintre de las bòtiques dels culliters, mentre lo mildiu, la filoxera y altres cent plagues van fent la competència als sabis economistas, cada dia mès aferrats á sas tendencias.

De tractat de comers en tractat de comers, y concedint sempre al extranger lo que 's nega als espanyols, s' ha arribat á un punt inconcebible. Totas las nacions m'iran per ellus y nosaltres també. Lo decantat libre-cambi s' ha convertit en un sistema de protecció descarada á la producció extrangera. Si fos libre-cambi verdader y desaparesquessin las Aduanas, lluyariam ab més ó menos probabilitats de victoria; pero tal com avuy está montada la cosa, no queda més remey que deixar-se lligar de peus y brassos y contemplar com los altres corren y fan servir las mans per destruirnos.

La mateixa vinicultura, la producció típica dels espanyols, segons las aspiracions libre-cambistas, se troba, gràcies á las midas adoptadas, en pitjors condicions que si regnés lo libre-cambi més absolut.

Responent á la campanya iniciada l' any passat contra 'ls esperits alemanys y dirigida no contra 'ls alcoholics útils per l' encabessament dels vins, sinó contra 'l veneno batejat ab lo títul de alcohol, s' han carregat los impostos sobre aquest article en general, siga bò siga dolent, siga útil siga nociu, de tal manera, que s' encaixi considerablement lo ví destinat al consum de Ultramar, l' única font de recursos y casi l' únic llavors comercial entre Espanya y aquelles repúblicas que un dia formaren part integrant de la nació espanyola.

Y veliaqui Sr. Puigcerver, desesperats y estirantse 'ls cabells als exportadors de ví. La llei sobre 'ls alcoholics los parteix pèl mitjà. Lo mercat de Amèrica va á quedarlos tancat.

En aquest punt estaven dels apuros, quan tot d' un plegat los hi ve 'l remey. ¿De ahont? De ahont menos podian esperar-se'l: los ve de Italia. ¡Y quin remey! Pitjor mil vegades que la mateixa malaltia.

Tenim ab Italia, com ab casi totes las nacions un tractat de comers, tan bén pensat, tan bén ideat, tan beneficiós, que, per exemple, mentres lo ví espanyol per entrar á Italia ha de pagar una cantitat considerable, lo ví italià pot introduhirse á Espanya casi de franch. Es lo que deyan los autors de aquesta injusticia econòmica, de aquesta falta flagrant de reciprocitat:

—Tan se val!... Lo ví italià no ha d' entrar mayá a Espanya. Antes que 'l ví italià puga fer la competència al espanyol, hem de veure com plouhen figas.

Donchs, ja li està fent. De Italia ha comensat un gran moviment de importació, que á la Aduana troba totes las facilitats.

Y això resulta que mentres lo ví espanyol, que pera ser expedit á Ultramar necessita encabessarse fins á 19° porque no 's fassi mal-bè durant la travessia, y aquest encabessament, gràcies á la llei de alcoholics de la seva invenció, implica un recàrrec de 8 pessetas per hectòlitro, lo ví italià, encabessat ja á 19° y á punt de solfa, traspassa la frontera casi sense pagar res, y s' ofereix en lo mercat á mèns de 19 pessetas la carga.

De manera, Sr. Puigcerver, que al mercat de Ultramar, *no hi anirà en lo successor una sola gota de ví espanyol*. A principis del sigei varem perdre las Amèrics; pero avuy hem perdut las Amèrics y la xaveta. Unicament un país sense sanderi comet la torpesa de suicidarse de una manera tan tonta. ¡Y es per això, señor Puigcerver, que Espanya havia de convertir-se en una immensa vinya!

Si vosté es un home reflexiu com diuhem, y ha parlant ab los nostres vinicultors y ab los comerciants de ví, no dubto que s' emportarà impresions molt poch satisfactorias, y això que ara 'l mal tot just comensa, tot just s' inicia. Dintre de poch temps trascendirà als pobres pagesos que no soLEN veure l' estrago sinó quan lo tenen á sobre. Jo no sé qué farán quan vegin que ja cap cultiu los remunera y que al traballar, traballan sempre pèl dimoni.

Mal per mal al dimoni s' entregaran, y en lo cas present lo dimoni té la forma de *Mónstruo*, que, segons diuhem, está cada dia mès decidit á aprofitarse dels desacerts del actual govern.

No deixi de explicarho á n' en Sagasta, això que 'l vegi. Fassili present que al tal Mónstruo se 'l espera aquí per l' octubre pròxim, y vegin tots plegats si troben una manera de salvar siquiera la vinya del pressupost.

Sempre seu afm.

P. K.

EMBLA que la situació 's troba una mica débil.

Llegeixen lo que diu un periódich y 'n quedarán convensuts.

«S' estan fent traballs pera conseguir que 'ls democràtics del señor López Domínguez apoyin á n' en Sagasta.»

La cosa no pot ser més clara.

Quan algú demana ajuda d' algun bras ó d' alguns brassos, és perque 's troba perdot y té pòr d' anar de nassos.

Una noticia molt estranya.

Ha mort lo señor Ruiz Gómez, director de la Sociedad tabacalera.

¿No es veritat que sembla mentida?

Que 'ns moríssim nosaltres, que fumem del estanch, no tindria res de particular.

¡Pero morirse un home que, sapiguent lo tabaco que venia, probablement no devia fumarne!

A propòsit d' aquest assumpt.

Un diari s' extranya de que ja hi haja a horas d' ara una pila de persones que solicitan lo puesto que ha deixat vacant lo Sr. Ruiz Gómez, *sense respectar las seves cendras*.

¡Ignocent! ¡Cóm vol que 's respectin las cendras dels morts, si aquí no 's respecta ni la carn del vius?

La qüestió de la fusió de las dugas *brancas* borbòniques continua encara en dansa.

¿Qué voldrian sapiguer vostè? ¿Lo que pensem sobre aquesta fusió?

Permetin que 'ns ho callem, perque la experiència ensenya que 'l que s' embolica ab *brancas* es fàcil que trobi... llenya.

Mès defuncions.

Ha mort casi repentinament lo general Riquelme. Aquest senyor era aquell que sent capità general de Catalunya y en ocasió dels successos de Santa Coloma, al anar algú á preguntarli com estava l' assumpt dels militars condemnats á mort, va respondre:

—«Han sido fusilados sin novedad.»

Lo general Riquelme ha mort també sin novedad.

¡Per fi! La *Guia còmica de la Exposició*, del nostre company C. Gumà, està acabantse d' imprimir per moments.

Es molt probable que en la pròxima setmana vegi la llum pública.

Serà un' obra de mistò, que causarà sensació.

La vinguda á Barcelona del eminent republicà don Francisco Pi y Margall es ja segura.

Sense poguerte fixar lo dia, se sab que arribarà a primers del pròxim setembre.

La lliberal Barcelona s' honrarà ab visita del ilustre ex-president de la República espanyola.

Una comparació del Sr. Mañé y Flaquer, que devegadas ne té de bonas:

«Al partit carlista li està passant lo que á certs ietrichs, que per una perversió del sentit de la vista, veuen la pell dels demés, del color que tenen la sèva.»

Es molta veritat; pero això no passa sols ab los que tenen lo fel sobreixit, sinó també ab los que sufren atacs de bils y altres malalties que donan neguit.

Per això 'l Sr. Mañé mateix, qu' està malalt fa temps, imagina las més de las vegadas que 'l mòn està malalt com ell, y ataca ab tanta sanya als partits y á las doctrinas liberals que gosan y disfrutan de la més perfecta salut.

Cinquanta sis mestres de la província de Almeria han acudit al governador....

—Ja sé: reclamant que se 'ls abonin los atrassos, ¿no es això?

—No senyors: com que de cap manera confian obrarlos, li han demanat senzillamente que se 'ls autorisen per tancar las escoles y dedicar-se á altres ocupacions.

Es segur que aquests mestres se guanyaran més bens la vida si 's posan á captar de porta en porta.

Y encare millor si 's fan frares... ó toreros.

El héroe de Sagunto sempre ha tingut los llabis grossos; pero ara més que mayá; ara fa morros.

Sempre que parla de la situació, diu que no pot anar, y al ocupar-se d' en Sagasta fa notar que 'l home del tipe ha sigut per ell lo més ingrat dels ingratis.

¡Pobre Martinez Campos! Ell va fer la restauració y ell es qui menos ne disfruta.

En Cánovas li dona empentes y en Sagasta se 'l rifa.

¡Ah, si jo 'm trobés al seu puesto! Agafaria tot lo necessari: me 'n tornaria al garrofer de Sagunto, y allà sota ho deixaria, exclamant:

—¡Ahí queda eso!

Després del discurs de 'n Silveda á Andalusia, 'l de 'n Pidal, á Galícia.

Pidal va pronunciar lo seu discurs plè d' exabruptos, á las postres de un succulent banquet.

Per cert que 'ls comensals van atipar-se d' ostras, en un temps en que las ostras se preparan per cridar y tots ells van sentirse afectats de diarrea.

—Inclús en Pidal?

—Ell més que ningú. Lo gespe dels mestissos—y tractantse d' ell ja 'ns podrà permetre un detall naturalista —l' insigne Pidal va anar per dalt y per baix. Aquell discurs no va ferlo ell; van ferlo les ostras.

Lo somni de 'n Llauder prompte serà un fet.

Lo perfumat canceller del rey de las húngaras publicarà per si 'l periódich projectat que veurà la llum á Madrid ab lò titul de *La Gaceta de Venecia*.

Y à conseqüència de la publicació de aquest periódich, *La Fé*, que fins ara s' havia mantingut fidel al rey tanca, diuhem que 's passarà á 'n en Nocedal ab armas y bagatges.

Als carlins no 'ls hi fa rá quedarse sense l' ajuda de aquest diari *requeté*; ¿de què 'ls hi serveix *La Fé* si hi ha tan temps que 'l han perduda?

No diguem res de la justicia, ni dels seus procediments.

Es dir, si: diguem cridant ab tota la forsa dels nostres pulmons que 'ls tribunals espanyols son inmillorables; que la seva justicia es colossalment consolidadora que caure en poder d' ells es casi una delicia.

¡Vaya! Aixís, aixís, tal com sona.

Lo ministre de Gracia y Justicia acaba de dirigir Real ordre als Presidents y fiscales de las Audiencias recomanantlos, molta energia en la persecució dels periódichs que censurin als encarregats de administrar justicia!

LA CAMPANA DE GRACIA.

això fa que m' entusiassi davant de un jutje, davant de un fiscal y hasta davant de un agutxil.
Lo ministre de Gracia y Justicia, es un ministre que 'm la molta gracia.

Raro es lo dia que no 's reb un telegramà per l' istil:
«*El País* ha sido denunciado.»
Ja fa molt temps que 'l país sufreix.
Pobre país!

Per escrit deliciós la llarga carta que, suscrita pèl reverent Francisco Roca, publica el *Diario de Cataluña*.

Lo capellà aludit fa l' autopsia del rey de las húngaras y acaba dihent:

«Dios ilumine á D. Carlos!»

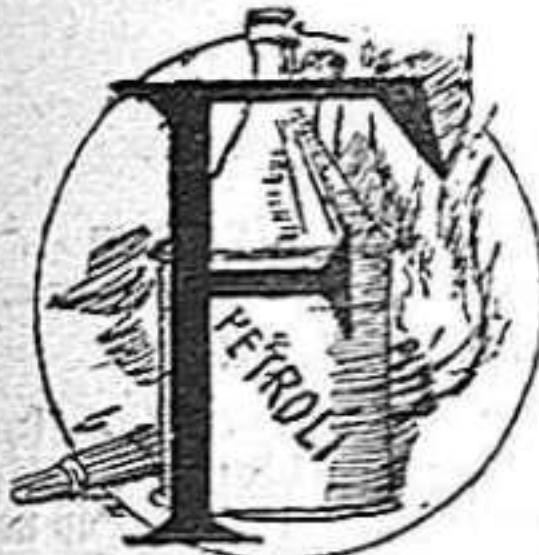
Escolti, mossen Roca, y ab què vol que l' ilumini gab un llamp del Cel?

Lo mateix capellà afirma que 'l partit de 'n Llauder tracta de realisar la conciliació entre 'l renat de Cristo y Salanás.

Tal vegada tingui rahò mossen Roca.

Pero si aquest partit lograva convertir las calderas de 'n Pere Botero ab las ollas del pressupuesto, ¡qué 'n tindrà de capellans que ventarien lo foch ab lo barret de teula!

UN MIRACLE.

A temps que s' trabella ab molta activitat en la diòcesis de Vich, al objecte d' instruir l' expedient necessari, á fi de donar al famós Pare Claret la graduació de Sant, ab los haberts espirituals que per classificació li correspongan.

Per conseguir semblants propòsits se necessitan acreditar actes de virtut ó de santedat que imposin la convicció de que 'l favorescut gosava 'ls favors de la Divina Provïdència.

Ara bè, deixant de costat *La llave de oro* y altres llibres piadosos y altament exemplars del inolvidable confessor de D^r. Isabel II, es cert ó no es cert que 'l Pare Claret havia fet miracles?

Es cert, si senyors, completament cert: y *LA CAMPANA DE GRACIA* no té inconvenient en contribuir á la informació oberta al efecte, y desitja de tot cor que 'l present número, ó al menos lo present article s' uneixi al expedient.

Y ara 'ls diré com va ser aquest miracle.

Recorria 'l virtuós Pare Claret alguns termes rurals del bisbat de Vich, predicant ab molt fervor la santa religió de Cristo, sent de advertir que feya sas excursions á peu, á tall d' apostol, apoyat en una senzilla canya y que solfa descansar en las pagesias.

Se trobava un dia en una de aquestas, rodejat de las donas y la mavnada, quan, un dels presents sortí á parlar de la possibilitat dels miracles. Lo Pare Claret féu una serie de observacions molt atinadas assegurant que Déu nostre Senyor concedia la facultat de ferne únicament á las personas de la séva especial preïlecció.

Després d' extender sobre aquest punt llarga estona, en plàctica familiar, demanà permís als senzills pajessos per benehirlos la masia y totas las sévases dependencias.

Y benehint, benehint, arribá á la cuyna, observant que á la llar del foch hi havia una paella, sense res més que una petita cantitat d' oli qu' estava bullint.

Lo Pare Claret, ab la major senzillés féu ab la punta de la canya que li servia de bastó una creu sobre l' oli bullent... y oh gran portento! se formà dintre de la paella una riquíssima truya d' ous.

Las pajessas y 'ls noys caygueren proternats besant las mans, los péus y las robes del miraculós sacerdot, y aquest pera sustreures á tal demostracions de veneració, sortí precipitadament da la masia, acompañat del escolà que solia anar ab ell sempre que eiua á missions.

Desd' llavors s' ha cregut en la comarca ab lo miracle del Pare Claret.

Únicament l' escolà—sempre 'ls escolans son murris—per quitarli 'l merít que de dret li pertoca, tractava de desnaturalizar aquell prodigi, dihent que 'ls ous que van formar la truya, degudament batuts y preparats los duya 'l Pare Claret, en l' últim nús de la canya, tapats ab un tel de cera, que al posarse en contacte ab l' oli bullent va fonder desseguida.

Res: l' enveja.

Com si 'l Pare Claret per obrar miracles tinguès necessitat de fer jochs de mans.

P. DEL O.

ENTRE CARLISTAS.

(DIÁLECH AMISTÓS.)

—Sabs que ja fa bastants días que t' desitjava trobá?
—Sabs que jo també t' buscava més de tres setmanas hâ?
—Ja m' has trobat, donchs, explicat... A veure què m' has de dí?
—No; tú tens la preferència: què vols dirm-me tú á n' á mi?
—Comensa tú.—A tú t' perfoca.
—No senyò, t' pertoca á tú.
—Què! çan aviat ja reculats?

—No reculo per ningú.
—Donchs digas; desembutxaca.
—Ho vols? Pues ara veurás.
Els un ximple... un poca-solta ...
—Y tú un beneyt del cabás.
—Per què has de segui á don Carlos?
—que no sabs qu' es un cap-gros,
un home sense paraula,
un infelís y un talós?
—Y tú... per què continús
al costat de 'n Nocedal.
sapiguent qu' es un tanoca,
un memo y un informal?
—Ell un informal? Criatura!
L' informal es lo tèu rey,
que s' entrelè fent á micas
nóstre credo y nostra llei.
—L' amo del *Siglo futuro*
es lo qui está fent això!
¡ell sí que ha perturbat l' ordre
de la nostra comunió!
—Vés, vés, que m' estás fent llàstima!
—Qué no veus que us heu quedat
sense individuos ni jefes.
que sou un partit quebrat?
—Nosaltres quebrats? Nosaltres?
—Infelís! No estás veient
que tenim en Valdespina,
en Llauder y en Sangarrén?
—Sí! Tres persones distintas
y un sol zero, ben sumat.
—Que 'n faréu pochs de miracles
ab aquesta trinitat!
—Y vosaltres?—¡Pues friolera!
—no us guanyém i as de pochs punts!
Solzament lo pare Gago
val més que vosaltres junts.
—Nosaltres tenim deu bisbes.
—Nosaltres deu mil rectòs.
—Nosaltres fem onze diaris.
—Nosaltres quaranta dos.
—Sabs que casi b' m fas fastich?
—Pero no tan com tú á mí.
—Y tú vols sè absolutista!
—Y tú t' titulas carlí!
—Vosaltres heu dat l' escàndol.
—Vosaltres l' heu promogut.
—Arri, cristiá de boquilla!
—Uix, catòlich corromput!
—Ay, si un dia gobernem!
—Ay, si podíam manar!
—Ja la pagariau cara!
—Cóm 'us faríam ballar!
—Vaja... ¡pro! Fins me rebaixo,
escoltant la tèva veu
—Jo no sé com ja no t' vento
una puntada de peu.
—Hipòcrita!—¡Putxinel-lil!
—Mal home!—¡Cara-girat!
—Perturbador!—¡Bullanguero!
—Cara gruixuda!—¡Arrastrat!—

C. GUMÀ.

LAS FESTAS EXTRAORDINARIAS DE SETEMBRE.

Y ab las últimas paraules,
tallan la conversació
aquests defensors pacífichs
de la santa religió!

LAN jo 'ls dich que aquest ajuntament
está deixat de la mà de Déu!
—Que no veulen lo que fa ara?
Lo menos hi há cinch ó sis setmanas que las eminencias de casa
la ciutat van per aquí y per alla,
fent corra que en lo próxim mes de
setembre combinarán unes festas y
diversions públicas que arribarán á
deixar blaus als menos impresionables.

Això, com es natural, podrà ser
un alicient porque durant lo mes de setembre Barcelona
s' omplís de forasters de totas midas y procedencias.
Pero es lo qu' ells diuhent:

—Bueno, ja hi aniriam á Barcelona. Si la Exposició per

sí sola no es prou motiu per emprendre 'l viatge, això de

las festas extraordinarias que s' han de fer lo mes que ve,

acabarí de decidirnos. Pero veyám en què consistirán

aquests festas? qui 'ns assegura que això no es una bola

que han fet corra 'ls fondistas, per férnoshi caure? Qui las

ha de realisar aquestes festas? l' ajuntament? Pues per què

no publica 'l programa?

A mí m' agrada donar la rahò, ni que sigui á un frare mendicant. Y pèl que toca á aquest punt del programa, los forasters serán tan forasters com vulguin, pero tenen la rahò á carretadas.

—Ahont es lo programa de las festas extraordinarias,

anunciadas en veu baixa per l' Ajuntament? Veyám

ahont es?

Si jo fos un home de malas passions, ara lo que li esta-

ria b' al ajuntament, seria que jo fèss l' ignorant y enganyés

als forasters, dihentlos poch més ó menos:

—Fills meus, no sé res! Ni hi sentit parlar del tal pro-

grama, ni crech qu' existeixi.—

Afortunadament lo que á uns los falta de previsió á m'

sobra de noblesa.

Per xó en lloc de callarme com un mort, fent veure que

l' àssumpto del programa està á tres quarts de quinze, m'

encaro ab los senyors forasters y 'ls dich:

—Si senyors: lo programa està fet... y molt ben fet. Lo

que hi ha es que 'l nostre arcalde, distret y preocupat ab

las próximas eleccions de diputats provincials, s' ha olvidat de publicarlo, perjudicant inconscientment los interessos de la Exposició.

Pero jo, que soch humanitari, generós y caritatiu; jo, que 'l dia menos pensat me faig socio de la *Protectora dels animals*, vaig á subsanar la falta del nostre benemèrit, dominantlos una lleugera idea de lo que serán las festas extraordinarias del més de setembre, qual programa, si havíam d' esperar que 'ls publiqués l' arcalde, potser no sortiria fins á mitjós d' Octubre.

Amàrrinse b' l' entusiasme perque no se 'ls desbordí y comensin á llegir.

¡Allà va!

Día 1.—Gran alborada. Las músicas de la guarnició, situades dalt dels terrats—perque això d' anar pels carrers ja es massa vell—despertarán al veynat tocant las millors pessses del seu repertori, y en cas de que això no 'ls despertés, tiraran los instruments pels cel-oberts y patis.

Día 2.—Festa mágica á la Rambla. La escolania de la Mercé y las de les altres iglesies, enfiladas dalt dels arbres y ben amagadas per las fullas á fi de que la ilusió siga complerta, estrenarán un himne á veus solas, escrit expressament per aquesta solemnitat, per un xino dels que han vingut ab motiu de la Exposició.

Día 3.—Carreras de caballs al carrer de las Moscas.

Día 4.—Tercera solemne inauguració de las obras d' abertura del carrer de Bilbao. L' arcalde, tirarà dos ó tres mahons á terra, farà un discurs de sis horas... y las obras del carrer de Bilbao quedarán sense fer.

Día 5.—Professió de las flors: espectacle nou y molt llamtatiu. Consistirà en una passejada feta pels concejals del ajuntament, que com ja es sapigut, son tots molt bonas flors.

Día 6.—Festa marítima. Los barcos del port estarán cuberts de vasos de colors, pero sense encendrels.

Día 7.—Simulacro militar, á la plassa de la Verónica, prenenenti part únicament los veteranos que quedan de la guerra de la Independència.

Día 8.—Gran cassera á la plassa de Catalunya. 'S deixarán anar varios conills per entre aquelles verdissas, y'l públic podrà cassarlos—si pot—ab escopetas, revòlvers, fusells, punyals y llansas.

Día 9....

Pero ara me 'n adono.

Per avuy ja n' hem fet prou.

Quedém en lo dia 9.

En lo próxim número continuarem.

Ara com ara, contentínse ab entusiasmarse ab lo que hi dit.

FANTÀSTICH.

ONA l' hem feta! Saben lo congrès que tractava de celebrar la Sociedad de salvament de naufrechs?

Pues s' ha suspés.

Fins á cert punt m' ho explico.

Espanya en pes se troba ab l'

ayga al coll.

Y pèl mateix motiu

son ja tants y tants los naufrechs

que s' acaban d' ofegar,

que 'ls salvadors ja no saben

casi per hont comensar.

Lo senyor Montero Rios insisteix en dimitir la presidència del Tribunal Suprem.

Pero son de tal índole 'ls motius en que funda la dimisió, qu' es fácil, segons se diu, que se li admeti sense publicarla en la *Gaceta*.

Si la dimisió 's confirma

y luego 's queda tapada,

vindrà á sè una dimisió

admesa... á puerta cerrada.

Ditxós Millán Astray!

Los assumptos d' aquest home fan com las cireras. No se 'n pot tocar un que no 'n segueixin enredats una pila.

Després de tot lo que s' ha dit d' ell, ara resulta que també se li forma causa per abusos cometidos en lo presidi de Valencia.

—Ay, senyor Millán Astray!

¡no li vè mal guirigay!

Si per aquests carrers de Déu senten farum de llana francesa, no 'n fassin cabal.

Ha arribat una partida de pelegrins.

Un' altra catedral que també està si cau no cau: la de Córdoba.

De las catedrals ruinosas

va sent tan llarga la llista,

que lo millor que un pot fer

es estarse de anà á missa.

Llegeixo:

Sr. Antúnez, escolti ¿vol posar á proba la virtut miraculosa de aquest rector? Diguili que fassi perdre al govern las próximas eleccions de diputats provincials, y si ho logra, no queda dupte, se li haurá de reconeixe i d'ó de fer miracles.

Situació dels ministres la setmana passada:
En Puigcerver á Caldetas; en Capdepont al extranjero; en Vega de Armijo á Galicia; l' Alonso Martínez á San Sebastián, y 'ls que 's troben á Madrid, ab l' ànima y lo pensament al camp y preparantse per marxar.

D' això se 'n diu una activa y fecunda campanya administrativa.

Y cada istiu passa lo mateix: la campanya 's torna *campinya*.

Un apólech de Fernández Bremón:
«L' Antonet llença un crit y desperta sobresaltat.

—¿Qué somiavas, Antonet?

—Ay... Anava per un camí solitari, quan se 'm presenten tres lladres: l' un me subjecta, l' altre 'm roba y l' tercer me mata.

—¿Y t' has despertat al rebre la punyalada?

—Cà: hi pujat al cel, hi estat una llarga estona vagant entre 'ls àngels, hasta que alguns d' ells m' han portat davant del tribunal que ha de juzgar les meves culpas. Los jutjes estaven esperantme, y un d' ells me diu ab veu solemne:—Acusat, acòstal.

M' adelanto tot tremolant y sense gosar á alsar la vista espiritual. Al alsarla, pego un gran crit y 'm deserto.

—Pero ¿quina impressió tan forta es aquesta que t' haja obligat á despertarte; no havent despertat ni al rebre la mort?

—Figúrat que 'ls jutjes que anavan á sentenciarme eran... los tres mateixos lladres que m' havian mort y robat.»

Eleccions de Cervera del Río (Palencia).

Contendents: un amich de 'n Martos y un amich de 'n Gamazo.

Resultat del escrutini: la meitat dels interventors van donar l' acta al un, y la meitat restant la van donar al altre.

En lloc de fer un diputat, n' han fet dos mitjós.

Es una manera com una altra qualsevol de no indisposarse ab en Gamazo ni ab en Martos.

Ara la broma serà en lo Congrés quan se discuteixin aquestes actas.

A no ser que per conservar l' amistat de 'n Martos y en Gamazo, prenguin una resolució conciliadora: nombrar diputats als dos elegits.

Y que l' un vagi al Congrés los días pars, y l' altre 'ls días impars.

—¿Qué ha sigut lo de Vicalvaro?

—No res: un fil romput.

En Moret es com las gruas que quan se 'l romp lo fil comensan á fer cabussons.

Los italians que 's troben á Massauah, han sufert una nova derrota.

Així s' aniran aclimatant.

Los abissinis s' han proposat ferlos tornar negres y ho lograrán.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Madrit, 23.

Res de nou; pau octaviana,
plassas y carrers tranquil·s;
pero en Moret continúa
descubrint fils y més fils.

Paris, 24.

Boulanger torna á estar en alsas
en aquests actuals moments,
per haver lograt lo triunfo
en diversos departaments.
Lo bo es què 'ls bonapartistas
no 's recatan molt ni poch
de dir qu' ells son los que 'l votan...
¡Qué tal! ¡Van veient lo joch!

Berlin, 24.

Aumentan las corrents bélicas,
aumentan los batallons,
aumentan las carrabinas
y hasta aumentan los canons.
L' emperador ja voldria
comensá 'l ball desseguit,
pero en Bismarck lo detura
y li diu:—Càlmat, petit!

Sant Petersburg, 23.

Lo Czar passa nit y dia
passejantse ab l' arma al bras,
y fins se diu *sotto voce*
que ja té la mosca al nas.

Madrit, 24.

No se sab lo que ha passat,
ni se sab qué ha succehit;
pero s' ha vist en Sagasta
ab lo tupé molt pansit.

A LO INSERTAT EN L' ÚTIM NÚMERO.

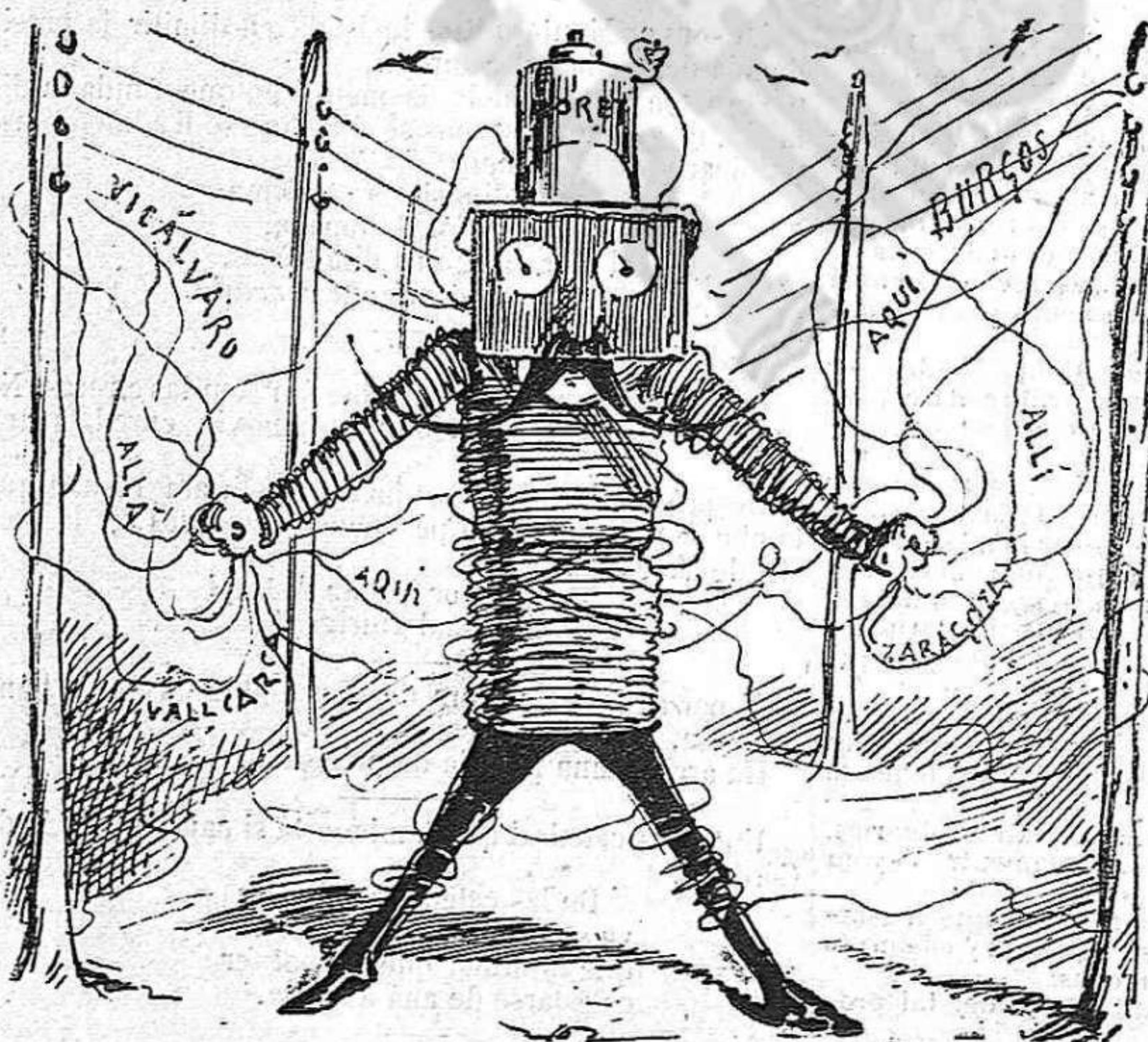
1. XARADA.—Ca-rac-ter.
2. MUDANSA.—Diu-Déu-Dau.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Don Juan Tenorio.
4. CONVERSA.—Tia-Peus.
5. GEROGLÍFICH.—Las quintas donan quintos.

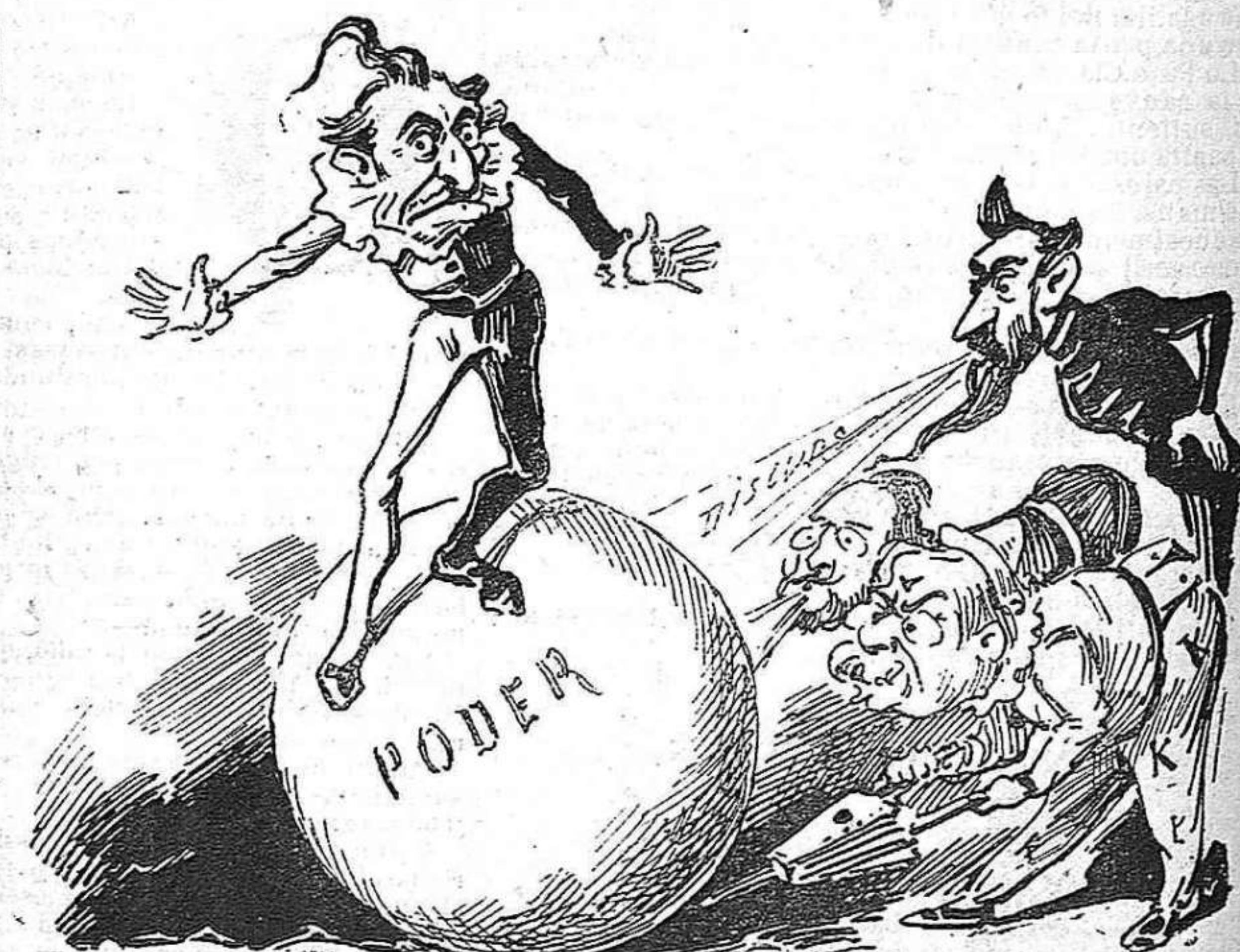
XARADA.

Tersa-dos, qui desafia;
segon-quart, lo botiguer;
prima-quat, qui sentencia;
tres-dos-quart, lo batxiller.

COSAS DE CASA.

Lo pobre Moret está
sense descans ni alegria;
no fa més què treballa
perseguint fils nit y dia.

Los clowns politichs segueixen
bufant á més no poguer,
per veure si conseguixen
ferse duenys del poder.

Hu pèl camp, la terça-quarta
y 'l pagès ab goig l' empunya;
y es lo promés de la Marta,
fill de Total, (Catalunya).

DEUDET DE REUS.

MUDANSA.

Sapigut es de tothom
que tot llana du un total;
pero encare 'n duhen més
los que sempre estan resonant.

J. USON

TRENCÀ-CLOSCAS.

'L POU DEL CERER.

Combinar aquestes lletras de un modo que dongan lo nom de un rey de Castella.

A. OCSICNARF.

ROMBO.

.....

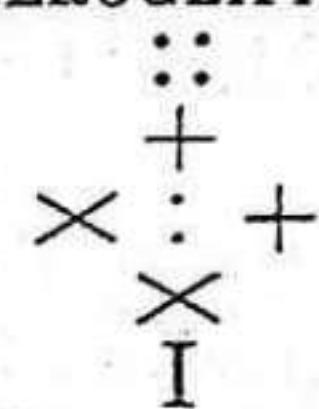
.....

.....

.....

.....

GEROGLÍFICH.

FIVALLER

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

No serveix res de lo qu' envien los ciutadans Rosa Xala, Pau Pelgrim, Un calavera, Tres del llas, A. Canovas, Lluís Salvador, Frare Llech, Dos caps de brot, Malich, S. Sant, J. Manrique, Pep Botella, But y Flé, Confiter sarralench, Quimet de Tamarit, Ramón Mas, Salvador Vendrell y Quimet S. y U.

Insertarem alguna cosa de lo que remeten los ciutadans L. Solé, Nasiet de las I., E. Banús, A. Seguí, Ego Sum, M. Costa, A. del Corral, A. Gibert y J. T. Auguila.

Ciutada F. de A. P. (Rupia): La senyora que ve en parlarem — J. Fosalva (Masquefa): Lo director es fora y 'l que ara ocupa 'l seu lloc no sab a que 's refereix.—J. Cap: No ha estat prou felis.—E. Vilaret: ¿Creuria que no m' acaba d' agradar?—Just Aleix: Merci.—J. Baucells Prat: Veurem si podra anar a la Esquerra.—Marany: No va res.—R. Castella: La poesia no serveix, lo altre si.—A. Rius (Barbara): No té prou interès per posarlo al periódich.—Banderolas: Veurem d' arreglarlo.—Samuel del Palau: Lo gall va bér l' altra no té l' accentuació prou correcta—Candor Salomé: no té rira—J. Staramsa: ¿No diu vosté mateix que després ja va arrepentir-se? Doncs val més no parlarne—Adolfo Camps: aquest assumptiu ja comença a ser vell.—S. Gomila: Ja 'n parlarém.—J. Martí (La Espluga): Ah tot això no 'ns hi podem ficar.—M. Riusech: Hi ha massa paraules y pocas idees.—A. L. I. V.: Encara no va prou llati.—Antich suscriptor: Es massa... no sé com.—J. Ayne y R.: Entesos: la poesia nova, no va...—E. Molina: Es molt desil·ligada.—Doctor Miquel: No basta que vosté y algunos ho entenguin. ¿Y 'l públic, com ho entendrà? Voi dir això, que les seves explicacions no acaben de satisfecir-me. Los versos no marxan.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23.